

פרושים ואטריות

כתבה א. ברגר
צייר ר. הולל

קראה אמא מהמטבח. היא הכינה את
המאכל האהוב עלי – נקניקיות עם
אטריות וגבינה.
כשנכנסתי למטבח ראיתי מדוע היא
נזקקה לעזרה. היא החזיקה בידיה את

אדריו, על הכיריים רתחו מים בסיר,
ופרושים קפץ סביב רגליה כי רצה
לצאת החוצה.
"שימי, בבקשה את האטריות על

לכל אחד חולשה שלו. שלי זו גלידה
שוקולד. אילו הייתי צריכה לבחור את
הדבר היחידי שאוכל כל החיים, זה
יהיה זה. האח הקטן שלי, אנדריו,
אוהב אפונה, אבל הוא רק בן שנתיים
ועוד לא אכל גלידה שוקולד, אז אולי
הוא עוד ישנה את דעתו. אמא שלי
אוהבת פופקורן ואבא אוהב תפוזים.
הכלב שלנו, פרושים, אוהב עור של
נעליים ישנות. הוא יכול ללעוס אחת
במשך ימים!
הרבה זמן חשבתי שזה כך, שאלה
החולשות שלנו. ואז יום אחד...
"קרלה, תוכלי להביא לי אטריות?"

"זה מוזר" אמא באה להסתכל "חשבת
שקניתי קופסאות אחדות בשבוע
האחרון. טוב, נאכל רק נקניקיות
ואפונה."

"אבל אמא.. התחלתי.
ואמא אמרה בקול החלטי "והרי אנדריו
הקטן שלי אוהב אפונה?"

למחרת אמא ואני קנינו בחנות ארבע
קופסאות חדשות של אטריות, ושמנו
אותן בשלום בתוך המזווה.

באותו ערב אכלנו לביבות ופרוסות
תפוזים, לפי בחירתו של אבא. למחרת
היה יום הבחירה של אמא, אז אכלנו
ארוחה מוקדמת של עוף ואפונה (שוב
אפונה!) ואחר כך, לפני השינה, לעסנו
פופקורן מקערה גדולה.

בסוף, ביום חמישי, אמא שאלה אותי
את השאלה החשובה "מה היית רוצה
לאכול הערב?"

המזנון ותוציאי פרושים החוצה."
"בסדר" אמרתי וניגשתי למזווה שבו

החזקנו את האטריות. התכופפתי
ופתחתי את הדלת. אבל לא ראיתי שם
אטריות.

"אינני רואה אותן, אמא."

של אטריות מסל הקניות, פתחה את דלת המזווה, שמה אותן לפני קופסאות הדגנים וסגרה את דלתות המזווה. החלטתי שהפעם האטריות לא יעלמו. התוכנית שלי הייתה פשוטה. אשאר במטבח כל הזמן ואשמור על האטריות. אם אצטרך לעזוב, אקח את קופסאות האטריות אתי.

המשמרת שלי התחילה באחת וחצי אחר הצהריים. קראתי ספר קומיקס עד שעה שתיים, וצבעתי שלוש תמונות עד שתיים וחצי. בשלוש.. אינני זוכרת בדיוק מה קרה, אבל כנראה נרדמתי. כשהתעוררתי היה כבר ארבע ורבע ודלת המזווה הייתה פתוחה... קפצתי מהכסא, רצתי למזווה, וכפי שציפיתי - האטריות לא היו שם! מתחתי את כל החושים, עמדתי והקשבתי. מהסלון נשמע רעש כלשהו.

מובן שעניתי "גלידה שוקולד!" וכששאלה שנית הסכמנו על המבורגר, גזר, אטריות וגבינה.

אמא שמה את ההמבורגר למחבת גדולה ואני ניגשתי למזווה לקחת את האטריות. ושוב לא היו שם אטריות. הסתכלתי אחרי הדגנים וסביב פחיות השימורים. ושוב לא כלום!

"אמא! איפה האטריות?" שאלתי. "הן צריכות להיות שם, אחרי דגני הבוקר" אמרה.

חיפשתי שוב - שום דבר.

"הן לא כאן" אמרתי מאוכזבת, נבוכה ומשום מה בטוחה מה אמא תגיד עכשיו. ואמנם...

"טוב, אם את כבר שם, אז אולי תביאי פחית אפונה?"

ביום שישי אמא הלכה שוב לחנות. ראיתי איך היא הוציאה את הקופסאות

ניגשתי בשקט ובזירות אל הדלת.
כשהייתי קרובה כך שיכולתי לתפוס
את הידית, פתחתי את הדלת לרווחה
בתנועה מהירה אחת.

בפינה ישב אנדריו, אחי הקטן, צוחק
מאוזן לאוזן, מוקף בקופסאות אטריות.
הוא העמיד אותן על זרועותיו ובנה לעצמו
מצודה, כך שיכולתי לראות רק את
כתפיו וראשו.

רק אז הרגשתי שאמא עומדת
מאחוריי.

"לא יאומן" אמרה.

עד אותו שבוע חשבתי שהדבר האהוב
על אנדריו היו שמורי אפונה. אבל
התברר שהקרטונים של אטריות
עדיפות לבנייה.

רצתי לשם והספקתי עוד לראות את
פרושים רץ מהחדר עם דבר מה בפיו.
אז פרושים היה האשם? רצתי אחריו
ותפסתי אותו בסוף במטבח.
בפיו הייתה ... חתיכת עור קשה.
ליטפתי אותו ונתתי לו להמשיך בדרכו.
לא אשם!!

שוב עמדתי והקשבתי. יכולתי לשמוע
רשרוש חלש. חזרתי דרך הסלון ולתוך
הפרוזדור. ואז ראיתי שדלת החדרון
לא סגורה.